

Παυλίδης Ζαχαρίας, συνέντευξη, 17/03/2006

- Αυτά που είχατε παλιά δύο βόδια, δύο βουβάλια, κάθε οικογένεια δηλαδή είχε και κάποιο ζώο; Αυτές τις αγελάδες πως τις βόσκατε; Πως τις θρέφατε;

Αυτό εδώ το μέρος ήτανε μια αλάνα. Ο καθένας είχε ένα, δύο, τρεις αγελάδες. Το πρωί όλος ο κόσμος κατέβαζε τα γελάδια του σ' αυτή την αλάνα. Εδώ σ' αυτή την αλάνα περιμένανε δυο τσοπαναρέοι. Δηλαδή κάθε Αϊ-Δημήτρη αλλάζανε οι τσοπαναρέοι. Από Αϊ-Δημήτρη σε Αϊ-Δημήτρη ήτανε η χρονιά του τσόπανου. Μετά ξαναγινότανε συμφωνία με τον τσόπανο. Έλεγε εγώ θα βοσκήσω μ' αυτή τη τιμή. Γινότανε μειοδοτικός διαγωνισμός και όποιος το πάρει την άλλη μέρα το πρωί του Αγίου Δημητρίου κατέβαινε εδώ. Ο κόσμος κατέβαζε τις αγελάδες. Τα έπαιρναν οι τσοπαναρέοι και τα πήγαιναν για βοσκή. Υπήρχαν βοσκοί, εκείνη την εποχή. Και το βράδυ ερχότανε. Τα βάζανε μέχρι το χωριό και κάθε ζώο ήξερε το σπίτι του και πήγαινε στο σπίτι του. Δε πήγαινε αλλού. Είναι λίγο παράξενο ε; Κάθε ζώο ήξερε το σπίτι του. Θα σου πω μια περίπτωση άλλη. Εμείς λόγου χάρη είχαμε τρεις αγελάδες και δύο – τρία βουβάλια. Μέσα στο στάβλο όταν μπαίνανε αυτά, άμα πήγαινε κάποιος σε λάθος μέρος και έμπαινε ο πατέρας μου το χτυπούσε και έλεγε «Εσύ στη θέση σου». Το βουβάλι πήγαινε στη θέση του, η αγελάδα πήγαινε στη θέση της.